

Televisió, creativitat i debat públic

Miniput ha presentat mostres de vitalitat mediàtica que ultrapassen fronteres i formats

— Mercè Ibarz —

La televisió de vocació pública i els professionals que la fan i la promouen tenen en l'Input —nom de la conferència internacional iniciada el 1978— un fòrum imprescindible que ja és història i que d'any en any dona proves de la vitalitat àudio-visual, creativament i socialment. Una versió reduïda de l'edició anual, amb el nom de Miniput, s'ha posat en marxa a Barcelona, on aquest mes de febrer s'ha obert l'arxiu de l'Input, dipositat a la biblioteca dels Estudis de Comunicació Audio-visual de la Universitat Pompeu Fabra.

Els professionals que fan l'Input són activistes de la televisió com a espai de debat públic, premissa que té almenys dues cares. D'una banda, el debat públic a través d'una xarxa connectada a la vida privada de la gent, a les cases, demana una estructura democràtica, no exclusivament comercial, que sovint anomenem televisió pública però que és més apropiat d'anomenar televisió de vocació pública, que inclou també les propostes privades del britànic Channel 4 o del Canal Plus d'origen francès, per exemple, com també films i produccions independents, que cada volta són més nombrosos. De l'altra banda, la televisió com a espai de debat públic implica una interrelació profunda entre els dos grans blocs habituals de la graella —informatius i programes— a l'hora de fer una programació que intervingui de forma democràtica en l'evolució de les qüestions contemporànies.

Paraules, doncs, amb majúscula: estructures democràtiques, vocació pública, produccions independents, debat públic. Amb una majúscula quasi impossible de fer servir: pel context televisiu que tenim, per la cultura postmoderna, que no propicia el debat, i menys encara la reflexió, en matèria mediàtica; per la interiorització kafkiana de la veu de l'amo en els professionals de l'àudio-visual i el seu mercat. I tot i així, a la Rambla es podia constatar

a final d'any que les propostes més noves i arriscades, d'incisió i eloqüència més potent, espectaculars, es troben gairebé sempre entre les recollides anualment per aquesta mena de mamut que es podria pensar que és l'Input, pels divuit anys que fa que funciona. Perquè l'Input és resistent, però juràssic no.

Les quatre sessions dedicades pels Estudis de Comunicació Àudio-visual (UPF) i Televisió de Catalunya a presentar a professionals i estudiosos els films més significatius de l'Input '94 van oferir, amb el nom genèric de Miniput, mostres de vitalitat mediàtica que ultrapassen fronteres i formats. Un dels moments més destacats del debat el va protagonitzar *Come on down and out*, un concurs de gent sense casa (*homeless*) fet per Patricia Pearson i John Willis per al Channel 4. Un concurs, sí. I dels més contundents, que faria pujar els colors al mateix Bertold Brecht, el qual, sens dubte, l'acabaria aplaudint roig d'excitació. Una peça de televisió que posa en evidència el públic —l'audiència, l'intocable actor— en un país, la Gran Bretanya, on una de cada trenta persones no té casa; una de cada trenta persones, que aviat es diu. També va deixar els assistents commocionats *Safe*, d'Antonia Bird, David M. Thompson i Al Hunter per a la BBC, un telefilm sense concessions sobre dos *homeless* joves. ¿Que això són 'programes', i no 'informatius'? Doncs depèn, i així tornem a les dues cares de la premissa inicial.

Aquestes dues produccions formaven part d'una estratègia de programació de vocació decididament pública, central en les televisions britàniques, que consisteix a reservar periòdicament hores de producció i difusió a temes socials. Per raó de ser, per constitució. Hores controlades per organitzacions socials alienes a les cadenes. En aquest cas, es tractava de quinze dies dedicats als sense casa. Primer va començar el Channel 4, justament amb el concurs que tantes irritacions ha causat dins i fora de les seves fronteres, i al cap d'unes setmanes va seguir la BBC; en horaris de màxima audiència i amb resultats notables de seguiment: un comportament mediàtic del tot diferent al nostre, que en les responsabilitats públiques de la televisió no ha vist fins ara més que un paperot institucionalista, mentre que en la tradició britànica permet un grau elevat de reflexió del tema en debat i de les maneres en què el tema pot ser tractat. D'aquesta consciència democràtica de base surt, així, la renovació formal i, en conseqüència, noves formes de diàleg amb l'audiència. ¿Algú s'imagina aquí quinze dies de programació sobre l'atur, per exemple, ara una cadena i després l'altra, i quina programació?

Intervenció i comunicació

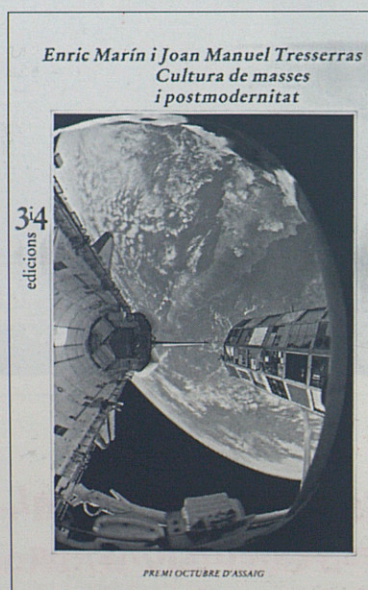
També va ser una mostra del fet que intervenir en les estratègies

LLIBRES

Cultura de masses i postmodernitat

Enric Marín i Joan Manuel Tresserras
Eliseu Climent, editor, 1994
270 pàgines

Amb aquest llibre, aquests dos professors de la Facultat de Ciències de la Informació van guanyar el premi Joan Fuster d'assaig. S'hi reviu la confrontació entre "apocalíptics" i "integrats" descrita per Umberto Eco. Segons els autors, entre els apocalíptics ha predominat una visió pessimista dels mitjans de comunicació que ha impedit la formulació de propostes. Per això plantegen interpretar l'aparició històrica de les societats de comunicació de masses com un efecte de l'esforç dels sectors populars urbans per adaptar-se a la modernitat.

Artículos que dejaron huella

Josep Maria Casasús
Editorial Ariel, 1994
200 pàgines

Recull d'articles periodístics d'aquells que van fer història, com el cèlebre "Vuelva usted mañana", de Mariano José de Larra, o "La ciudad del perdó", de Joan Maragall. Són textos que van provocar un notable impacte en el moment de la publicació, i van convertir-se en mites de l'opinió pública o van quedar gravats en la memòria col·lectiva. Els articles estan ordenats cronològicament. Cadascun va acompanyat d'un breu comentari de presentació i d'una nota biogràfica sobre l'autor. Potser no hi haurien estat de massa algunes notes a peu de plana que aclarissin conceptes dels articles que poden resultar estranys als joves es-

Josep M. 128
Casasús
Artículos
que dejaron
huella

Ariel

tudiants de les facultats de periodisme d'avui, als quals de manera particular va adreçat aquest llibre.

D'esquerra a dreta, Joan Úbeda (TVC), Peter Symes (BBC) i Jordi Balló (UPF), durant els debats del Miniput.
FOTOS: FREDERIC CAMALLONGA

de programació pot ser altament creatiu la producció privada franco-britànica *Belfast Lessons*, una idea de Patrice Barrat i la seva agència Point du Jour. Estem, aquí, davant d'un documental que aconsegueix de superar els límits que el costum i l'afartament informatiu han imposat al cap dels anys, sobretot quan es tracta de guerres. Un documental que capgira el sentit del temps; que no passa un cop a la setmana o al mes per a donar més o menys compte de com segueix la guerra, sinó que dura molt poc —tres minuts—, però que pot durar mesos d'emissió: cada dia recull com la gent viu i pateix les guerres, i cada dia ho explica per televisió. Durant setmanes i mesos, dia a dia. Per a dir coses que posen el dit a la nafra tant o més que les anàlisis i reflexions mediàticament convencionals i, repetim-ho, en el límit de la ineficàcia informativa.

Immediatament després de l'alto el foc definitiu de l'IRA d'aquest setembre, l'equip va donar la veu a nois i noies de Belfast que estudiaven plegats, catòlics i protestants. L'emissió es podia seguir cada dia a través del Channel 4, i sovint, explica Barrat, l'impacte de l'emissió influïa en la gravació de l'endemà; mentre que l'espectador rebia la visió viva d'una situació crítica en plena evolució. Una noia parla i es congratula de l'acord de pau, diu que ella fa temps que va a classes amb catòlics, però...

però prefereix continuar anant a escola pel seu camí i evitar el camí dels catòlics. *Belfast Lessons* es va emetre durant els mesos de setembre i octubre, i segueix el concepte assajat a Sarajevo per Point du Jour de novembre del 1993 a març del 1994, període durant el qual un equip va seguir el dia a dia d'un carrer i la seva gent en la ciutat assetjada, i cada dia va elaborar un documental de tres minuts que diferents televisions van assumir i emetre cada dia abans o després del noticiari principal (potser algú recorda la selecció emesa per "30 minuts", de TV3).

Més espectacular és una altra iniciativa de Barrat, *Vis à Vis*, que aplica al documental les possibilitats tecnològiques de la videoconferència. Barrat és un jove productor de capacitat més que notable, un dels benjamins de la generació de productors independents francesos que han comprès molt bé l'ample camí que en l'àudio-visual obre una combinació de dues voluntats informatives: la voluntat documental britànica de fer productes que intervinguin activament en el context en què es produeix el tema tractat, i el talent francès, d'arrel volteriana, de publicitar i comunicar. El fet és que Barrat no té gaires problemes per trobar coproductors en les televisions europees. *Vis à Vis* posa en relació dues persones que no es coneixen però comparteixen una mateixa realitat, i que es començaran a relacionar a través d'un doble circuit de videotelèfon. Durant tres dies, totes dues persones es "troben" i conversen amb aquest dispositiu. L'única cosa imprescindible és la xarxa telefònica digital per on circulen els senyals de vídeo i àudio.

Així s'han conegut gent que viu en els pols oposats d'una situació difícil o polèmica (un activista àrab exiliat a París i un ex-soldat de l'exèrcit israelià, una parella de metges serbis i una de croats, un refugiat somalí i un funcionari de l'ONU, un malalt de sida a París i un altre a Polònia, on la malaltia encara és tabú) o, simplement, com en el cas de les noies franceses, en situacions compartides (trobadres d'ex-militants comunistes a França i a l'Alemanya unificada, entre un cantant sud-africà i un d'algerià). El resultat, pel que es va veure en la peça que recull la trobada entre dues adolescents de dotze anys, pot ser excel·lent: una narrativa que sembla funcionar sola, espontània i d'una rara puresa, dues persones es comencen a tractar (o no es posen d'acord) i tu ho veus.

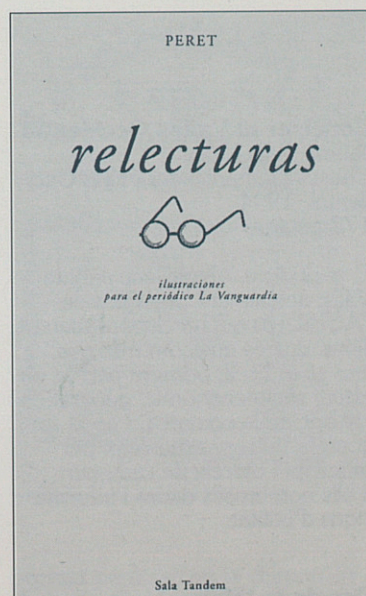
Més enllà del risc

Per què produccions televisives com aquestes, d'eficàcia provada, amb índexs d'audiència considerables, no circulen per les nostres televisions? I per què ningú, si no en fa de pròpies com aquestes, no les copia? Les preguntes d'Enrique Nicanor, delegat

Relecturas

Peret
Editorial Sala Tandem, 1994
112 pàgines

Recull d'il·lustracions realitzades pel dibuixant Peret per a *La Vanguardia*. Cada dibuix va acompanyat d'un breu comentari afegit a cada imatge per l'autor. Aquests comentaris, que poc tenen a veure amb l'article que originalment acompanyava el dibuix, sotmeten aquest a una segona visió, a una relectura, tal com indica el títol del llibre. Peret manté que les imatges poden llegir-se, i per això diu en el pròleg que són "comentaris suggerits per la meua particular revisió i vinculats evidentment al discurs per al qual van ser creats, però amb la llibertat que en suposa una reinterpretació fora del seu context, i en ocasions esdevenint

un agradable passeig pels Cerros de Ubeda".

Empresaris verds per a un planeta blau

Santiago Vilanova
Editorial Blume, 1994
208 pàgines

El periodista ecologista Santiago Vilanova ha subtitulat aquest llibre com "l'estratègia ambiental de l'empresa del segle XXI". Ell mateix considera aquesta obra imprescindible per comprendre la influència de l'ecologisme en l'àmbit econòmic i empresarial. S'hi analitza el concepte de desenvolupament sostenible, que implica un canvi radical en la concepció de l'empresa i alhora exigeix una ètica ecològica en el món dels negocis. L'autor revela les principals directrius de l'estratègia ambiental per tal que les empreses siguin ecològicament eficients i competitives en un mercat sense fronteres.

de l'Input a Espanya, suraven i duraven entre els assistents al Miniput, que cada any repetirà la cita, a la qual, en aquesta primera edició, hi van acudir un centenar de professionals. Les preguntes continuen en l'aire, i les respostes no se sap ben bé on. Com va dir Joan Ubeda, coordinador de les sessions amb el professor Jordi Balló (artífex del conveni amb l'arxiu de l'Input), hi ha molts programes de l'Input que, vistos des d'aquí, semblen impossibles de fer (però el mateix Ubeda i Francesc Escribano n'han tret bon profit de formar-ne part des de 1987: de tota la gimnàstica intel·lectual i professional que implica l'Input, aquests dos reporters de TV3 n'han destil·lat programes com "Ciutadans" i, darrerament, "El cangur"). Però alguna cosa més passa, segur, alguna cosa passa perquè l'Input aculli poques produccions de les actuals cadenes espanyoles i poquíssimes produccions independents...

Deu ser una qüestió de risc, sumada al fet que els programadors viuen de confondre sempre els índexs d'audiència amb allò que l'audiència vol —quan de fet l'audiència només pot triar entre allò que se li programa. En el cas de productors i realitzadors, més d'un va dir que han disminuït enormement les ganes i la voluntat de fer allò que es vol fer. No pas com Peter Symes, de la BBC de Bristol, que tenia un ben guanyat lloc com a productor que, entre moltes altres coses, ha provat tota mena de formats i de fórmules per a introduir, i mantenir, la poesia a la televisió (vam veure *Poems on the Box*, estúpida cosa). Symes no va parar fins a poder realitzar *Black Daisies for the Bride*, sobre el mal d'Alzheimer, documental extraordinari guiat també per la poesia, el cant i la música. I per a poder-lo realitzar, va deixar de ser productor i tots els càrrecs que en aquest camp ocupava.

Potser ajudarà a consolidar la mentalitat Input entre nosaltres la pròxima edició, que se celebrarà al maig a Sant Sebastià, amb Euskal Telebista com a amfitriona. L'Input funciona sense recursos propis, amb treball voluntari i sense remuneració; no reuneix executius, sinó professionals; la llengua de relació és l'anglès (per això tots els títols estan en anglès), però la traducció simultània facilita que qui exposi el seu treball ho faci en la seva pròpia llengua; no és un festival ni un mercat, ni dóna premis ni té jerarquies. Balló i Ubeda, que hi han participat com a moderadors de debats en diferents edicions, resumeixen l'objectiu de l'Input dient que es tracta que els professionals que fan els programes tinguin una ocasió per debatre els problemes comuns, intercanviar experiències i trobar referències per al treball en la seva àrea d'origen.

La primera edició del Miniput a Barcelona, que va reproduir l'esquema de treball de l'Input, va agrupar les sessions temàticament en quatre blocs: "Televisió impressionista", amb programes que defugen la linealitat i la convencionalitat de la narrativa tele-

visiva, com ara les dues produccions citades de Peter Symes i un documental, també sobre l'Alzheimer, *Father's Daze*, de l'independent nord-americà Mark Pellington; "Riure per no plorar", que va presentar el concurs de *homeless* britànic, una sàtira noruega sobre el periodisme esportiu i un dels inclassificables programes que Piero Chiambretti feia a la RAI abans que Berlusconi el despatxés; "Nous formats del documental", que va reunir les actives produccions esmentades de Patrice Barrat i *Greetings from out there*, de la nord-americana Elle Spiro, àgil panoràmica de la cultura gai del seu país i film que demostra l'alt grau d'autonomia que la tecnologia permet avui al realitzador; finalment, "Joves a la televisió", que va aplegar una de les edicions del programa alemany *Moskito*, el dedicat a la guerra, on nens i adolescents hi diuen la seva, el documental brasiler *No rubber, no way*, vivaç denúncia de les condicions amb què els nens del carrer s'enfronten a la sida, i el ja esmentat, i duríssim, *Safe*.

L'arxiu Input

Tots aquests programes estan ja disponibles a la biblioteca UPF de la Rambla per a ser consultats, o analitzats, per a servir d'inspiració... o per al que en vulguem fer. L'arxiu de l'Input, format per unes mil sis-cents cintes, s'ha obert aquest mes de febrer, coincidint amb la reunió a Barcelona del comitè de selecció de l'edició de 1995. En aquesta primera fase es poden visionar sis-cents peces de producció recent •

Renovació de la junta de Girona

El 31 de gener va renovar-se la junta de govern de la demarcació de Girona. L'anterior junta havia presentat la dimissió el 9 de gener per discrepàncies en la gestió de l'entitat. La junta de govern del Col·legi, en aplicació de l'article 45 dels Estatuts, va convocar eleccions i, en presentar-se una única candidatura, els seus membres van quedar automàticament constituïts en nova junta de demarcació. Formen aquesta nova junta Enric Matarrodona i Puigdemont, com a president; Pere Madrenys i Caballé, com a vice-president; Maria Lluïsa Lleal i Masgrau, com a secretària; Xavier Xirgo i Teixidor, com a tresorer, i Rosa Gil i Vila i Carles Puigdemont i Casamajó com a vocals. El president i el vice-president entren a formar part de la junta de govern del Col·legi com a vice-degà segon i vocal quart, respectivament •

Who's who in Spain 1994

A. Sutter Group. Barcelona, 1990
1.600 pàgines

Set mil perfils biogràfics, molts d'ells nous respecte a l'edició anterior, i la resta actualitzats, amb les corresponents adreces professionals i privades. Hi ha també prop de 4.000 perfils d'empreses, institucions i organitzacions. Cada biografia proporciona els noms complets del personatge, professió, edat i lloc de naixement, nom de l'esposa, adreça, estudis i altres mèrits, publicacions, càrrecs i activitats professionals. No hi ha tots els que són, però gairebé. Obra de consulta fonamental. Per a xafarders i curiosos, buscar els periodistes que hi apareixen pot ser un esport apassionant.

WHO'S WHO IN SPAIN

Sutter's international red series

Conèixer el Vallès Occidental

Jaume Valls i Vila
Consell Comarcal del Vallès Occidental, 1994
172 pàgines

El periodista sabadellenc Jaume Valls, actualment president de l'ACIAL, és qui ha elaborat aquest llibre, que és quelcom més que una guia. En la primera part fa un estudi socio-econòmic, geogràfic i històric de la comarca, i en la segona fa un repàs municipi per municipi i ofereix de cadascun d'ells nombroses dades i informacions d'utilitat.

Des de la talaia

Ferran Blasi i Birbe
Edicions Rondes, 1994
200 pàgines
Recull d'articles periodístics que

constitueixen una visió transcendent, "des de la talaia", de fets diversos de l'actualitat. El fil conductor de l'ètica dóna unitat al conjunt.

Periodistas

Félix Santos
Temas de Hoy. Madrid, 1995
225 pàgines

Félix Santos (Àvila, 1937), ex-director de *Cuadernos para el Diálogo*, ha posat l'esquellerinc a un gat, l'anàlisi del periodisme espanyol actual, convertit aparentment en quelcom més que el tòpic quart poder. L'autor contempla una professió, la seva, des d'una òptica autocrítica inusual. Lluny d'actituds corporativistes, Santos explica fil per randa pros i contres amb agudesia i elegància, examinant-ne

RADIOGRAFIA DE LA PROFESSIONIÓ

Edat	<25	35	45	55	65	75	85	>85	Total
Col·legi de Periodistes de Catalunya. Dades Globals									
Dones	5	344	191	61	17	5	-	-	623
Homes	3	608	618	264	116	32	2	-	1643
Total actius	8	952	809	325	133	37	2	-	2266
Dones	15	259	53	6	4	2	-	-	339
Homes	9	175	73	20	9	4	1	1	292
Total numeraris	24	434	126	26	13	6	1	1	631
Dones	-	-	-	-	1	6	1	-	8
Homes	-	-	-	-	13	48	41	11	113
Total jubilats	-	-	-	-	14	54	42	11	121
Total col·legiats a Catalunya									
el 31-1-95	32	1386	935	351	160	97	45	12	3018

Demarcació de Barcelona

Dones	4	272	168	58	17	4	-	-	523
Homes	2	470	527	240	100	32	2	-	1373
Total Actius	6	742	695	298	117	36	2	-	1896
Dones	13	253	51	5	3	2	-	-	327
Homes	9	166	66	16	8	4	1	1	271
Total Numeraris	22	419	117	21	11	6	1	1	598
Dones	-	-	-	-	1	6	-	-	7
Homes	-	-	-	-	12	41	39	11	103
Total Jubilats	-	-	-	-	13	47	39	11	110
Total col·legiats Barcelona									
el 31-1-95	28	1161	812	319	141	89	42	12	2604

a més la trajectòria des dels últims anys del franquisme fins als nostres dies. Un dels pocs llibres imprescindible sobre periodisme actual.

La televisión en España. 1949-1995

Lorenzo Díaz
Alianza. Madrid, 1994
751 pàgines

Lorenzo Díaz, que ja va plasmar la història de la ràdio a Espanya, ha compendiat ara la de la televisió en un gros volum il·lustrat que combina informació, amenitat i intenció. Informació en tant que ha buscat materials amb afany, amenitat perquè és un home d'estil fàcil i gota presumptuós, i intenció en la mesura que aposta per la renovació i la pluralitat. L'únic i im-

portant però rau en la clamorosa absència d'un bon capítol sobre les televisions autonòmiques. Aquesta visió centralista passada de moda entela la qualitat del projecte.

Edat	>25	35	45	55	65	75	85	<85	Total
Demarcació de Tarragona									
Dones	-	16	5	-	-	-	-	-	21
Homes	-	39	35	12	8	-	-	-	94
Total Actius	-	55	40	12	8	-	-	-	115
Dones	1	2	2	-	1	-	-	-	6
Homes	-	6	4	4	-	-	-	-	14
Total Numeraris	1	8	6	4	1	-	-	-	20
Homes	-	-	-	-	1	5	1	-	7
Total Jubilats	-	-	-	-	1	5	1	-	7
Total col·legiats Tarragona									
el 31-1-95	1	63	46	16	10	5	1	-	142

Demarcació de Lleida

Dones	1	16	5	1	-	-	-	-	23
Homes	-	25	20	2	2	-	-	-	49
Total Actius	1	41	25	3	2	-	-	-	72
Dones	-	1	-	-	-	-	-	-	1
Homes	-	-	1	-	1	-	-	-	2
Total Numeraris	-	1	1	-	1	-	-	-	3
Homes	-	-	-	-	-	1	-	-	1
Total Jubilats	-	-	-	-	-	1	-	-	1
Total col·legiats Lleida									
el 31-1-95	1	42	26	3	3	1	-	-	76

Demarcació de Girona

Dones	-	40	13	2	-	1	-	-	56
Homes	1	74	36	10	6	-	-	-	127
Total Actius	1	114	49	12	6	1	-	-	183
Dones	1	3	-	1	-	-	-	-	5
Homes	-	3	2	-	-	-	-	-	5
Total Numeraris	1	6	2	1	-	-	-	-	10
Dones	-	-	-	-	-	-	1	-	1
Homes	-	-	-	-	-	1	1	-	2
Total Jubilats	-	-	-	-	-	1	2	-	3
Total col·legiats Girona									
el 31-1-95	2	120	51	13	6	2	2	-	196

CONVOCATÒRIES

Premi periodístic de la Fundació Catalana d'Hipertensió Arterial. Per tal de sensibilitzar la població sobre el problema de la hipertensió arterial, que afecta un 20 % dels ciutadans, i contribuir a la seva educació sanitària, la Fundació Catalana d'Hipertensió Arterial, col·laborant amb CINDI, convoca el seu primer premi periodístic, sota el patrocini del grup Vichy Catalán. El treball sobre la hipertensió arterial, redactat en llengua catalana o castellana, haurà d'haver estat publicat en premsa o difós per ràdio o televisió entre el dia 1 de desembre de 1994 i el 15 d'octubre de 1995. Cal presentar els textos candidats abans del 15 d'octubre de 1995, per quintuplicat, acompanyats d'un breu currículum de l'autor, a la Fundació Catalana d'Hipertensió Arterial (Calàbria, 273-275, 1r 2a, 08029 Barcelona). La dotació és de

400.000 pessetes pel primer premi i de 200.000 pessetes per l'accésit

VIII Premis a la Investigació sobre Comunicació de Masses

S'obre la convocatòria dels VIII Premis a la Investigació sobre Comunicació de Masses. El Centre d'Investigació de la Comunicació (CEDIC), de la Generalitat de Catalunya, convoca anualment aquests premis amb l'objectiu de fomentar la recerca en el camp de la comunicació social. La convocatòria és per a un premi i dos accésits per a treballs de temàtica sociològica, cultural, jurídica, econòmica, tecnològica, etc, en l'àmbit de la comunicació social. L'import del premi és d'un milió de pessetes, i el dels accésits, de cinc-cents mil pessetes cada un. El termini de presentació de treballs finalitzarà el 20 de setembre de 1995. (Per a més informació: Tel. (93) 268 14 58